

## Θ Ε Α Τ Ρ Ο

ΘΕΑΤΡΟ "ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ,, - ΘΙΑΣΟΣ ΑΝΔΡΕΑΔΗ -  
ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΕ ΦΛΕΡ "ΡΩΜΑΝΤΖΟ,,

"Αν ρωτούσε κανείς τόν διευθυντή του «Θεάτρου 'Ανδρεάδη» γιατί ανέβασε τὸ «Ρομάντσο» εἶμαστε βέβαιοι πὼς μὲ πολλή δυσκολία θὰ μπορούσε νὰ βρεῖ μίαν ἀπάντηση ἀνάλογη μὲ τὴν ἀξιοπρέπεια ἐνὸς καλλιτεχνικοῦ ὀργανισμοῦ, πὺ διεκδικεῖ τὸν τίτλο τοῦ προοδευτικοῦ. Ὅχι ἐπειδὴ τὸ ἔργο εἶναι ρομαντικό, κάθε ἄλλο, ἀλλὰ εἶναι ἓνα ἀσημαντο ἔργο.

"Ενας πάστορας πὺ ἀγαπάει μιά τραγουδίστρια τοῦ μελοδράματος. Μιά τραγουδίστρια πὺ γνωρίζει τὴν ἀγάπη ἀπὸ ἓναν πάστορα. Ὁ πάστορας δὲν ξεχνάει τοὺς φτωχοὺς κι' ἡ τραγουδίστρια δὲν ξεχνάει τὴν

παλιὰ ἀμαρτωλὴ ζωὴ της. Ἀδύνατο νὰ ἐνώσουν τίς ζωές τους τίς τόσο διαφορετικὰ ξεκινημένες. Τίποτε τὸ πιὸ ἀνθρώπινο ἀπὸ αὐτὸ τὸ θέμα. Τίποτε τὸ οὐσιαστικὰ ρομαντικὸ στὸ «Ρομάντσο». Αὐτὸ εἶναι ἡ μηδαμνότητα τοῦ ἔργου.

Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ χαρακτηρίζουμε τὰ ἔργα μὲ ὀνόματα σχολῶν καὶ νὰ τὰ κατηγοροῦμε ἢ νὰ τὰ ὑμνοῦμε ἀνάλογα. Ἀδικοῦμε τὸν ρομαντισμὸ μὲ τὸ νὰ δικαιολογοῦμε ἔργα σὰν κι' αὐτὸ γιὰ ρομαντικά. Παρὰ τὴν αὐταπάρνηση τοῦ πάστορα καὶ τῆς τραγουδίστριας, τὰ αἷτια τῆς αὐταπάρνησης δὲν ἔχουν καμμιά γενναιοδωρία καὶ καμμιά

μεγαλοφροσύνη. Καί τὸ πιὸ καθυστερημένο κοινὸ εἶναι προετοιμασμένο — ἔστω καὶ ἀσυνείδητα — ἀπὸ τὶς χιλιητρίδες γιὰ νὰ συγκινηθεῖ ἀπὸ πιὸ οὐσιώδεις καὶ περιεκτικὲς συγκινήσεις. Τὸ ξαναγύρισμα σὲ παλιὰ ἔργα, σ' ὁποιαδήποτε τέχνη, δὲν ἔχει καμιὰ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ δικαίωση ἀνδρὲν βοηθοῦν τὸν ἄνθρωπο στὴν κατανόησή του καὶ στὴν ἀπολύτρωσή του. Δὲν ὑπάρχει πιὰ ζήτημα σχολῆς ἢ ἐρμηνείας. Οἱ περιπτώσεις σὰν τοῦ «Ρομάντσο» ξεφεύγουν ἀπὸ τὰ πλαίσια τῶν ἀπαχολήσεων τοῦ πνεύματος.

Δὲν ἀξίζει τόση ἐπιμονὴ γιὰ τὸ ἔργο αὐτὸ παρά μόνον ἂν λάβει κανεὶς ὑπ' ὄψιν αὐτὸ τὸ κοινὸ, ποὺ καλεῖται νὰ συγκινηθεῖ ἀπὸ ἀδύναμες κραυγὲς ἀδύναμων ἀνθρώπων, ἐνῶ ζεῖ μέσα σ' ἓνα κόσμον ἀπ' τοὺς πιὸ τραγικοὺς ποὺ γνώρισε ποτὲ ἢ ἱστορίᾳ. Συγκινεῖται; Γιατί θάταν κι' αὐτὸ κάτι!

Ἄλλὰ εἶναι ὥστόσο ἀδικαιολόγητο νὰ βλέπουμε ἀκόμη τέτοιες μεγαλόσχημες ἐξωτερικεύσεις σὰν τοῦ κ. Χόρν, ποὺ ταραζει τὸ σκηνοκὸ σπῆτι τῆς τραγουδίστριας, τέτοιες ὑπερβολὲς σὰν τῆς κ. Ἀνδρεάδη — στὴν πρώτη πράξη, τὰ ξένα πρὸς κάθε ἀτμόσφαιρα καὶ κάθε «συμπαθητικότητά» ντεκόρ ὅπως τὸ πράσινο γραφεῖο τοῦ πάστορα.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κ. Γιαννίδη ὅλοι οἱ ἄνδρες δὲν ἔχουν μάθει νὰ βρίσκονται μέσα σ' ἓνα ἐπίσημο ἔνδυμα. Ἐπίσης ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κ. Γιαννίδη σχεδὸν κανεὶς δὲν ξαίρει νὰ μακιγιαρισθεῖ. Γιατί, Θεέ μου, ὕστερα ἀπὸ τόση φιλολογία γύρω ἀπ' τὸ θέατρο νὰ βλέπουμε ἀκόμη πράγματα τόσο ἀνιαρά σὰν τὴν περούκα τοῦ ὑπηρέτη τοῦ πάστορα; Καραγκιοζισμοὺς σὰν τοῦ διευθυντῆ τοῦ ξενοδοχείου; κλπ.

Ἄπ' ὅλην αὐτὴ τὴν παράσταση ὁ μόνος συγκροτημένος ἠθοποιὸς φάνηκε ὁ κ. Γιαννίδης. Ἡ κ. Ἀνδρεάδη βασίστηκε πολὺ στὴν «ἰταλικότητα» τῆς Κανταλίνι κι' αὐτὸ δὲν εἶναι περίφημο βάθρο γιὰ μιὰ ἐρμηνεία.

Πρὸς Θεοῦ!, ρεπερτόριο! σεβασμὸς στὶς διασυρμένες λέξεις: Πνεῦμα καὶ Τέχνη.

ΜΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ